

Petra Zegveld

Het zingt en het rijdt...

‘Hahahahahahaha, die is echt leuk!’ lachte Christine. ‘Ik weet er ook nog een. Het zingt en het doet aan gymnastiek... Barbra Spreidstand.’

‘Whaaaahahahaha,’ Ik rolde bijna van mijn stoel af van het lachen. Massimo zat tegenover me en keek me vreemd aan.

‘Skusa’, zei ik, ‘it is ferrie grappig.’

Hij vond het helemaal niet ferrie grappig.

Al een kwartier lang waren Christine en ik druk in de weer met onze geniale raadsels. Sommige verzonnen we ter plekke.

‘En deze dan,’ zei ik. ‘Het zingt en het zit langs de waterkant... Liesbeth vist.’

‘Hahahahahahaha!’ lacht ik hard om mijn eigen grap.

‘Hahaha, ook erg leuk,’ lachte Christine. ‘En deze: Het zingt en het spuugt in je gezicht... Liesbeth slist.’

We kwamen steeds meer op dreef.

‘Het zingt en het zit bij de politie... Saskia en recherche.’

‘Het zingt en het rijdt... Ramses Daffy.’

Uiteraard snapten de Italiaanse jongens er helemaal niets van. En mijn ‘*It’s dreiving and singing... Remses Deffy,*’ werd niet zo goed ontvangen.

‘Dan niet,’ zei ik en haalde mijn schouders op.

Christine was alweer klaar voor een nieuwe.

‘Het zingt en het is geel... Banana Mouskouri.’

Ik greep naar mijn buik.

‘Pffffffffffffffffffff hahahahahahahahaha!’

Massimo keek me boos aan.

‘Sorry, sorry, sorry,’ zei ik, hahahahahahaha...

Ik kon niet meer stoppen met lachen.

‘Poehé,’ zei Christine.

‘Erg hè?’ zei ik.

Ze knikte en wreef met haar handen haar lachtranen weg.

‘Haha, ik heb er weer een,’ zei ik. ‘Hahahahahahaha.’

Ik moest bij voorbaat al zo hard lachen dat ik amper uit mijn woorden kwam.

‘Het zingt hahaha... en het staat hahahahaha ... in de brand...hahaha...
Fikkie Leandros. whahahahahahaha!’

Ik sloeg met mijn hand op de tafel.

‘Hahahahaha,’ lachte ze. ‘Hè?’ zei ze, ‘zo heet ze toch ook?’

‘wie?’ lachte ik.

‘vicky. ze heet toch ook vicky?’

‘Ja, maar ik bedoel Fikkie. F.I..K..K..I..E.. Fikkie, van
brandje.’

‘Oh ja, hahahahahahahahaha. Errug grappig.’

Het werd steeds erger. Het ene raadsel na het andere vloog er
zonder moeite uit.

‘Het zingt en het zit aan je fiets... Nico spaak.’

‘Het zingt en het rijdt... Simca Marina.’

‘Het zingt en je vindt het in een restaurant... Henk wijnkaart.’

Soms gierde ik het al uit als een mopje me alleen maar te
binnenschoot.

‘Pffffff’, proestte ik in haar gezicht van het lachen.

‘Wat, wat, wat?’ lachte ze.

Schuddebuikend gebaarde ik met mijn hand.

‘Ev...en...hahahaha... wacht...en hahahaha. Ja, komt tie: Het zingt en
het zit op je vinger... Arno en wratje. Ooh! Hahahahahahaha, auw, auw,
auw! M’n buik!’

Ik kon niet meer rechtop zitten. Vanuit mijn ooghoeken zag ik
Massimo opstaan. Ik hoorde hem iets in het Italiaans tegen zijn
vrienden zeggen. Vervolgens stonden ze alle drie op en liepen zonder
iets te zeggen het terras af.

‘Nou ja zeg,’ zei ik beledigd. ‘Die kan ook nergens tegen.’

‘Pfff, echt stom,’ zei Christine.

Ongerust keek ik hoe hij bij me vandaan liep.

‘Zullen we anders gaan zwemmen?’ vroeg Christine.

‘Is goed,’ zei ik. ‘Ik weet toch geen mopjes meer.’

Hij was blijkbaar erg boos, want de rest van de middag zag ik hem
niet meer.

Die avond gingen Christine en ik naar de kantine. Van ons zakgeld
kochten we een raket. Met mijn tanden sneed ik het papier open. Al
likkend liepen we over het terras op zoek naar een plekje.

‘Daar!’ zei ik.

Er stonden nog twee lege stoelen op het grasveld, vlakbij het
zwembad.

‘Ik vind het wel flauw van hem,’ zei Christine, ‘als je niet eens
meer mag lachen.’

Ik knikte.

‘Ik heb hem zelfs niet meer gezien na die tijd. Hij gaat het toch niet uitmaken?’

Bezorgd keek ik haar aan.

‘Nee, joh. Hij gaat het vast weer goed maken.’

‘Ik hoop het.’

Ik beet het rode topje van mijn raket.

‘Hé, ik heb er weer een,’ zei ze. ‘Het zingt en je kunt het aantrekken... Albert vest.’

‘Hihihi, leuk, leuk, leuk.’

Ik nam een likje.

‘Ja, ik heb er ook een. Het zingt en het is in verwachting... Zwangeres zonder naam.’

‘Hahaha, hoe kom je er op?’ lachte ze.

‘Hahaha, ik vind hem zelf eigenlijk ook wel leuk.’

Het was wel duidelijk waar de bui weer naar toe ging. Grinnikend likten we aan onze raket en verzonnen we nieuwe mopjes. Toen de artiesten nagenoeg op waren, kwamen de kleuren aan de beurt.

‘Het is groen en het drijft,’ zei Christine.

‘Nou?’

‘Andrijvie!’

‘Hahahahahahahahahahaha! Die is écht goed.’

‘O jee, daar komt hij aan,’ zei Christine.

‘Waar?’ zei ik geschrokken.

‘Achter je.’

‘Is hij alleen?’

‘Nee, hij is met Mauro.’

‘Oké, nu even serieus,’ zei ik, terwijl ik mijn lach onderdrukte.

‘Ik ga wel even weg,’ zei Christine.

Ze liep naar de prullenbak om onze ijsstokjes weg te gooien.

‘Pètra,’ hoorde ik Massimo achter me zeggen.

Ik draaide me om en keek hem aan. Gelukkig, hij glimlachte. Hij pakte mijn handen.

‘*I am sorry,*’ zei hij met een Italiaans accent.

‘Oké,’ zei ik serieus.

Hij wilde me net een zoen geven. Ik hield mijn gezicht in de plooi, maar toen ik Christine vanuit mijn ooghoeken zag zitten, schoot me toch nog een artiestenmopje te binnen.

‘Het zingt en het kan niet naar buiten kijken... Zangeres zonder raam!’